

2025-1

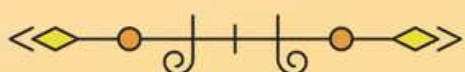
MI ÚJSÁG

a VDSzSz Szolidaritás lapja

35 éve a helyes vágányon

Visszatekintünk az elmúlt
35 évre – mérföldkövek,
emlékek és közös sikerek a
szakszervezet életében

Tartalomból:

3

Halasi Zoltán elnöki
köszöntője

4-11

Az elnök beszéde, a közösség
képei – 35 év emlékei

12-17

Közösségünk büszkeségei –
Bemutatjuk a kitüntetett
tagokat

18-23

Jogász szemmel – Mit jelent
a szakszervezeti
jogvédelem?

24-33

Tagjaink szemszögéből –
Két élet, amely gazdagítja
közösségünket

34-35

Konyhanyelven

36-39

A jövő elkezdődött – Mózes
Tibor ügyvezető gondolatai

IMPRESSZUM

FELELŐS KIADÓ: HALASI ZOLTÁN

FŐSZERKESZTŐ: BANAI EDIT

MIÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG:
1146 Budapest, Thököly u. 172.

Megjelenik: 5000 példányban
Kiadja: VDSzSz Szolidaritás

Elnöki köszöntő

Kedves Tagtársaim,

Nagy szeretettel köszöntelek Benneteket a **VDSzSz Szolidaritás fennállásának 35. évfordulója alkalmából!** Ez a nap nemcsak egy jelentős mérföldkő, hanem egy közös utazás ünnepe is, amelyet együtt tettünk meg – a szolidaritás, az elhivatottság és a közösség erejével.

1989 óta számos kihívással és változással szembesültünk, de **egy dolog sosem változott: az a közös hitünk, hogy a munkavállalók érdekeit képviselve egy igazságosabb, erősebb közösséget építünk.** Ez a hit vezetett minket az elmúlt évtizedek során, hogy megőrizzük értékeinket, tanuljunk a múltból, alkalmazkodjunk a jelen kihívásaihoz, és befogadjuk a jövő fiatal generációt.

Ezen a különleges jubileumi alkalmon **szeretném kifejezni őszinte köszönetemet minden tagunknak és tisztségviselőnknek az elmúlt évek kitartó munkájáért, elkötelezettségéért és az együtt elért sikerekért.**

Nélkületek mindez nem valósulhatott volna meg. Hiszem, hogy összefogásunk erejével a jövőben is sikeresen képviselhetjük mindazt, amit közösen elértünk, és amiért a VDSzSz Szolidaritás létrejött.

Kívánok mindenkinek békés, boldog új esztendőt, tele új sikerekkel és közös eredményekkel!

Halasi Zoltán
Elnök

35 év történelme és ünnepe - Egy közösség ereje -

Egy ünnep, amely megmutatja, hogy a múlt tanulságai hogyan formálják a jövőt

2024-ben a **VDSzSz Szolidaritás** fennállásának 35. évfordulóját egy meghatározó és felejthetetlen jubileumi ünnepséggel tettük emlékezetessé. Ez a különleges alkalom a szakszervezet közösségének erejéről, az elmúlt évtizedek sikereiről és legfontosabb pillanatairól és eseményeiről szólt.

Az ünnepség középpontjában **Halasi Zoltán elnök inspiráló beszéde állt**, amely szakszervezetünk múltját, jelenét és jövőjét elevenítette fel. A rendezvény különleges hangulatát tovább emelték a kiemelkedő munkát

végző tagok és tisztségviselők elismerései, valamint az a lehetőség, hogy a közösség tagjai barátként, egymást erősítve ünnepelhetek együtt.

Tudjuk, hogy nem mindenki lehetett ott velünk ezen a jeles eseményen, ezért képeken és visszaemlékezéseken keresztül idézzük fel a jubileum legfontosabb pillanatait, közzétéve Halasi Zoltán elnök ünnepi beszédét is, hogy minden tagunk átélhesse annak üzenetét.

Az ünnepi gyertyák üzenete

Halasi Zoltán elnök beszéde a jubileumi ünnepség egyik legmeghatározóbb pillanata volt. Szavai a múltat idézték, a jelent erősítették, és a jövőt mutatták meg. Bemutatjuk beszédét, így Te is átélheted az ünnep varázsát, és közelebb kerülhetsz közösségünk értékeihez.

Részletek az elnöki beszédből:

Nagy szeretettel köszöntelek Benneteket a VDSzSz Szolidaritás immár hagyományos évzáró és kitüntetés átadó rendezvényen.

Rendhagyó ünnepség ez a mai, hiszen **2024-ben ünnepli a VDSzSz Szolidaritás megalakulásának 35. évfordulóját is.**

Most adjuk át a kitüntetéseket, és a karácsony közeledtével lezárnánk az évet is. Szeretnénk, hogy ez mindenkinek egy jó karácsonyi élménye legyen. Nagyon sokat gondolkodtam azon, hogy miként lehetne ezt a három dolgot összevonni. Arra jutottam, hogy az adventi körben kell ezt az egész 35 évet összefoglalni.

Az első adventi gyertya – a várakozás

1989. szeptember 30-án, amikor a VDSzSz Szolidaritás megalakult, akkor meggyújtottuk az **adventi koszorú első gyertyáját**, ami természetesen lila színű, amelynek **jelentése a várakozás**.

És akkor mire várakoztunk? Arra várakoztunk, hogy egy rendszerváltás után **új dolgokat csináljunk, új**

Nagyon sokan, sokat tevékenykedtünk, és hittünk valamiben. Abban hittünk, hogy jól fogunk dolgozni, **rengeteg tapasztalatot fogunk ebből szerezni**, sokat fogunk tanulni és a munkavállalók érdekében jól tudjuk hasznosítani ezeket. **Úgy gondolom, hogy ez a várakozás beteljesült.** Hiszen hosszú évekig nagyon jól tudtunk együtt dolgozni, nagyon sok sikert értünk el, nagyon sok tapasztalatot szereztünk, nagyon sokat tanultunk.

Én azt gondolom, hogy a mostani vezető tisztségviselők döntő többsége a tapasztalatait, az iskoláit, a tárgyalási technikáit, amit most hasznosít itt tanulta meg.

A második adventi gyertya – a bűnbánat

Igen ám, de ment, haladt az idő, és eljutottunk **a második adventi gyertyához**, ami szintén lila, csak annak a **jelentése az, hogy a bűnbánat**.

módokat mutassunk meg, hogy milyen az érdekvédelem, hogy kell azt csinálni. A kapitalizmus megjelenésével nyilvánvalóan más dolgok, más problémák adódtak, mint a monolitikus szervezetekben. És nagyon sokan csatlakoztunk ehhez a szervezethez.

Ebben az időszakban nagyon sok tisztségviselőnk lett, akik **nagy része, hál' Istennek, még itt van közöttünk**.

Elkezdtek megbánni a bűneinket, hogy mit nem csináltunk jól, hogy viselkedtünk egymással, hogy el kell a tisztségviselőknek viselni a megaláztatást, a megfélemlítést, el kell viselni azt, hogy visszaéltek a munkánkkal, hogy valaki politikai célokra akarta felhasználni ezeket, el kellett viselnünk azt, hogy a tagok pénzéből más szervezetet, konföderációkat tartsunk fel, vagy működtessünk.

És a bűnbánatunk végére elértünk 2015-be, amikor **ezeket a bűnöket megbántuk, és azt gondoltuk, hogy ez így nem mehet tovább.**

2015-ben a küldöttek és a tisztségviselők úgy döntöttek, hogy nem akarnak a pénzükből mást finanszírozni, **nem akarnak félelemben élni, nem akarnak a döntésekből kimaradni, nem akarják ezt így tovább csinálni.** 2015-ben született egy döntés, mely után **komoly változásokra került sor a VDSzSz Szolidaritás életében.**

A harmadik adventi gyertya – az öröm

És eljött a harmadik gyertya meggyújtásának ideje: a rózsaszíné, ami az öröm jelképe.

Ha megvizsgáljuk történetünket 2015-től 2024-ig, ez alatt a 9 év alatt úgy gondolom, hogy azokat a **problémákat megoldottuk**, amiket a bűnbánatkor felfedtünk. **Ma már a döntéseket a tisztségviselők hozzák.**

Az elnökség és a küldöttgyűlés nélkül nem születnek döntések. **Minden tisztségviselő, minden tag egyenragú. Nem kell senkinek félni a retorziótól, a megaláztatástól.**

Lehetne sorolni, hogy kiket milyen megaláztatások értek. Ettől senkinek nem kell már tartania, hiszen **2015-től Szakszervezetünk egy teljesen demokratikus szervezetté vált.** És az örömben még sok mindent tettünk, hiszen **a tagok által befizetett tagdíjat rájuk fordítjuk.**

Létrehoztuk a segélyezési alapunkat, létrehoztuk a biztosítást, melyet mi

fizetünk, különböző rendezvényeket támogatunk, és az anyagiak döntő többségét a tagok hasznára, javára fordítjuk. 2015-ben sokan köröztek fölöttünk, sok dögkeselyű, azt hitték, hogy elbukunk, és majd jókat lakmározhatnak belőlünk. De el kellett kullogniuk, hiszen ez nem történt meg. Mert **ebben a váltásban nemhogy meggyengült, hanem megerősödött a VDSzSz Szolidaritás!**

Hiszen egy új környezetben, egy új munkajogi szabályozásban a MÁV Zrt. megkerülhetetlen, de ma, a tényeket ismerve azt kell mondanom, hogy a VDSzSz Szolidaritás az egyik **legerősebb érdekvényértékű képességgel rendelkező szakszervezetté nőtte ki magát.**

És ezt mindenki köszönheti annak, aki itt van, minden tisztségviselőnek, aki **Életút kitüntetést kap**, minden olyan tagnak, aki **szakszervezeti munkájáért kitüntetést kap**, minden olyan tisztségviselőnek,

FILM NEGATIVE

FILM NEGATIVE

FILM NEGATIVE

FILM NEGATIVE

aki sokat tett azért az elmúlt kilenc évben, hogy ez a munkaerőpiaci és a MÁV-csoportbeli helyzetünk így maradjon, sőt, fejlődjön. Mi többé már nem konföderációkat tartunk el, hanem mi csak a vállalatnál lévő munkavállalók érdekében végezzük a munkánkat.

És azt hiszem ez meg is látszik, hiszen bárhova elmegyünk rendezvényekre, bárhol találkozunk Veletek, ez a jó hangulat fogad, megvan ez a jó kapcsolat, mindenki tudja a dolgát, érzi a helyét, és tudja, hogy nagyon nagy szükség van rá. És a jövőre nézve ez egy nagyon nagy tanulság.

A negyedik adventi gyertya – az új kezdet

És most gyullad fel a negyedik gyertya, ami szintén lila és a **várákozást jelenti**, de ez egyházi gondolkodásban az **új megszületését vizionálja**.

Azt mondja, hogy várákozás, várunk arra, hogy az Isten fia megszülethessen. A mi esetünkben pedig ez a **várákozás azt jelenti, hogy mi is az újra várunk, az újat akarjuk**.

Az **új dolgokat tudomásul kell vennünk**, alkalmazkodni kell hozzájuk, hiszen látjátok, milyen **rettenetesen gyorsasággal változik a világ**, változnak a munkáltatóink, látjátok, hogy immár Volános barátainknak érdekét is képviseljük. **Ehhez a változáshoz nekünk alkalmazkodni kell**. És mi kell az alkalmazkodáshoz? Nekünk régi harcosoknak, akik elérik a nyugdíjkorhatárt, el kell mennünk nyugdíjba.

Nem lehetünk olyan önzőek, hogy ne engedjük a fiatalokat közel oda, hogy csak vágyakozzanak és várákozzanak arra, hogy ők mikor lehetnek tisztségviselők. És ezt mindenki jegyezze meg magának, keresse a fiatalokat, keresse az új embereket, hogy be lehessen tanítani őket, mert **szükség van az új, fiatal, mást akaró, jobban gondolkodó, vagy a dolgokat másképpen látó, tagokra, tisztségviselőkre**.

A VDSzSz Szolidaritás nagyon szerencsés helyzetben van, hiszen én úgy gondolom, hogy minden olyan utánpótlásban lévő tisztségviselője képzett, felkészült, és a szervezet iránt elkötelezett.

És hogyha még továbbra is így fogunk működni, még erősebb lesz a szakszervezetünk, még jobban tudjuk képviselni a munkavállalókat. Azt is tudomásul kell vennünk, hogy nem egyedül vagyunk már ezen a közösségi, közlekedési piacon. **Mi fogadjunk be magunkhoz mindenkit, mi mindenkivel működünk együtt, mi képviseljük mindenkinek az érdekét, hiszen jövőre még több változás fog történni.**

És azután újfent még több változás lesz, a munkáltatók terén, amihez nekünk igazodni kell. És az **igazodáshoz megint csak szükség lesz a tisztségviselőkre, a tagokra, és mindenki a bölcs döntésére.**

És hogyha így cselekszünk, akkor nagyon sok tisztségviselőt vagy tagot ki fogunk tudni tüntetni, hiszen amikor bűnbánatot tartottunk, azt is megmondtuk, hogy a kikért tisztségviselők nem kaphatnak kitüntetést. Kitüntetést a tagoknak kell kapni, meg a helyi tisztségviselőknek. Aki teljes munkaidőben nálunk dolgozik, azt nem kell kitüntetni, az azért dolgozik itt, nem a kitüntetésért.

És azt gondolom, hogy **ha ezeket az újakat meglátjuk**, megtaláljuk, és partnerek leszünk a szervezeti átalakításban, amit majd az élet ki fog követelni, akkor ezt mindenki úgy érezheti, hogy egy nagyon komoly, és nagyon erős, és a MÁV-csoportban egy elismert szakszervezet tagja, tisztségviselője, munkatársa.

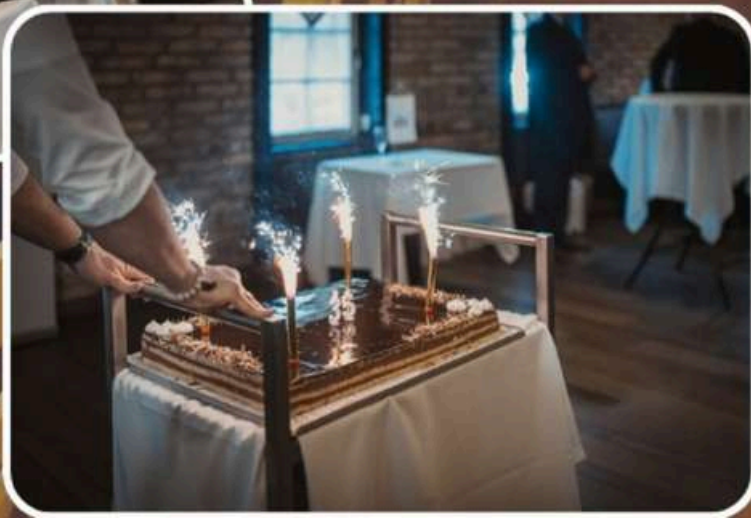
És ezzel a pár gondolattal szerettem volna megköszönni mindenkinek a munkáját. Minden VDSzSz Szolidaritás tagnak, tisztségviselőnek, és a MÁV-csoport minden munkavállalójának áldott karácsonyt, és boldog új évet kívánok!

Egy nap, ami mindannyiunké volt

Pillanatok az ünnepségről

Az ünnepség pillanatai, ahogy megéltük – öröm, nevetés és összetartozás minden mozzanatban. Képekben mutatjuk meg a rendezvény hangulatát, hogy mindenki részese lehessen ennek a különleges napnak

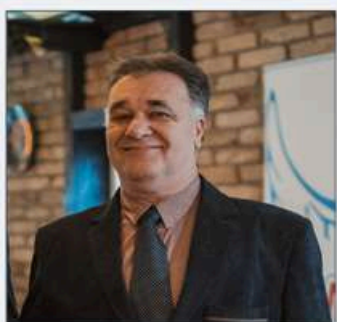

KÖZÖSSÉGÜNK TITKOS MOTORJAI

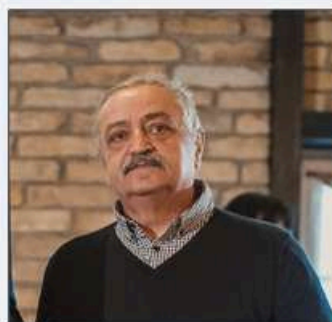
Akikre mindannyian
büszkék vagyunk

Vannak, akik csendben, önzetlenül dolgoznak közösségünkért, nap mint nap erősítve összetartozásunkat. A rendezvényen hála és elismerésünk jeleként őket jutalmaztuk áldozatos tevékenységükért. Ismerjétek meg őket, mint közösségünk példamutató tagjait!

KIEMELKEDŐ SZAKSZERVEZETI MUNKÁÉRT ELISMERÉSBEN RÉSZESÜLTEK:

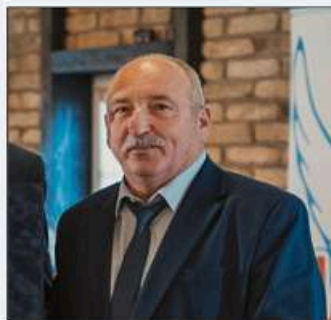
Antal György
Szombathely terület

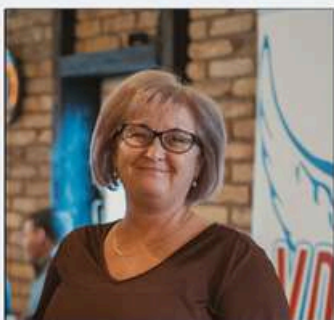
Arató András
Budapest terület

Csuka József
Záhony terület

Hornyák Ferenc
Debrecen terület

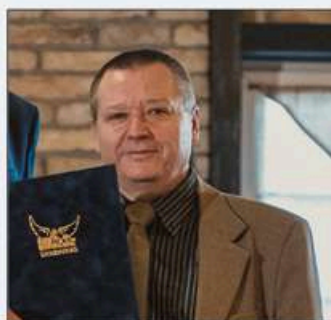
Jakab Mária
Miskolc terület

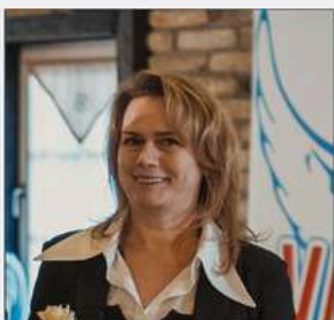
Kompár Zoltán
Debrecen terület

Kurunczi Imre
Szeged terület

Lukács András
Budapest terület

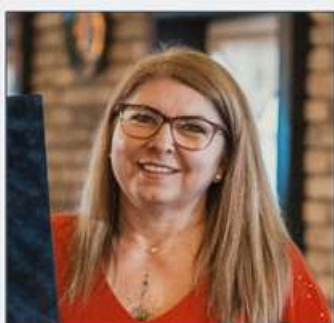

Stinner Ildikó
Budapest terület

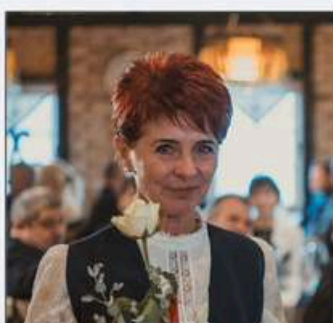

**Takácsné Szigethy
Margit**
Pécs terület

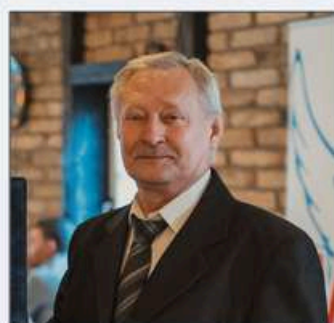
EREDMÉNYES SZAKSZERVEZETI MUNKÁÉRT ELISMERÉSBEN RÉSZESÜLTEK:

Babály Ildikó
Budapest terület

Deáki Attiláné
Miskolc terület

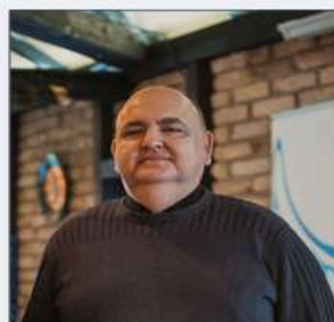
Honvéd Attila
Szombathely terület

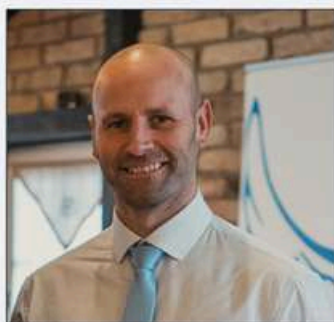
Látrányi János
Pécs terület

**Pásztorné
Csépké Mariann**
Záhony terület

Szabó György
Debrecen terület

Szabó Sándor
Szeged terület

Szalai István
Miskolc terület

Szilágyi Csaba
Debrecen terület

ÉV SZERVEZŐJE KITÜNTETÉSBEN RÉSZESÜLT:

Tureczki Tibor
Budapest terület

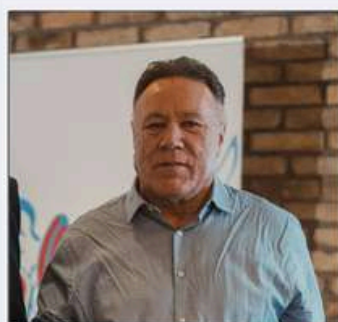

Lázár Lajos Martin
Budapest terület

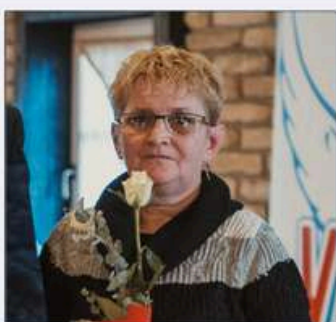

Bagi Csaba
Budapest terület

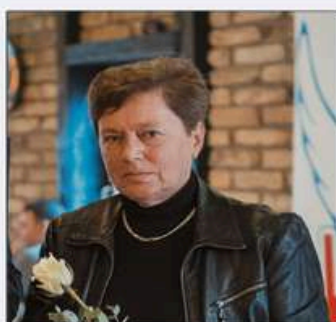
ÉLETÚT KITÜNTETÉSBEN RÉSZESÜLTEK:

Aradi János
Budapest terület

Mandula Mária
Záhony terület

Nyesténé Juhász Éva
Miskolc terület

Pósáné Csűrös Szilvia
Debrecen terület

Szombati László
Budapest terület

Tóth Csaba
Szombathely terület

Életút elismerés

A VDSzSz Szolidaritásban vannak olyanok, akik hosszú évtizedeken át szolgálták közösségünket. Kitüntetéseinkkel nemcsak elismerjük munkájukat, hanem lehetőség is van arra, hogy életútjuk és tapasztalataik példaként szolgáljanak mindannyiunk számára. Most négy kitüntetett tag mesél arról, hogy miért választotta a VDSzSz Szolidaritást, melyek voltak pályafutásuk meghatározó pillanatai, és mit üzennek a fiatal generációnak.

Nyesténé Juhász Éva forgalmi szolgálattevő, Nyékládháza

“Azért választottam a VDSzSz-t, mert a rendszerváltozás után létrejött egy üres légtér, amiben csak a VSZ volt. Úgy gondoltam, hogy a demokratikus fejlődés szempontjából igenis **be kell lépnem egy olyan szakszervezetbe, ami nem csak a múltból támogat, hanem valami újat ad**, valami lehetőséget. Valami többet, és ezért választottam a VDSzSz-t.

A **fiatalokat**, akiket megszólítunk, **emlékeztetni kell a múltra**. Például arra, hogy milyen dolgok történtek az 1999-es sztrájkban. Számomra legmeghatározóbb élmény ez a sztrájk volt. Nyilván erről mindenki azt mondja, hogy ez volt a legrosszabb emlék, hiszen a hőn szeretett akkori vezérigazgatónk meghalt a sztrájkban, de ebből kifejlődött egy sokkal jobb minőség: **akkor meg tudtuk magunkat védeni**. Azt hiszem, a 99-es sztrájk felkeltette a mindenkori kormány figyelmét, hogy itt másról van szó, itt az emberek megvédik az érdekeiket. Amikor '99. január 5-én megkezdődött a sztrájk, akkor leváltottam az éjszakást, és beültem a helyére, mint nappalos rendelkező Nyékládházán. Nyilván sztrájkoltunk, és rá másfél-két órára jöttek a miskolci vezetők, a legfelsőbb

vezetők, és behívtak a főnöki irodába, és presszionálni kezdtek azzal, ha nem hagyom abba a sztrájkot, akkor majd ez lesz, meg az lesz. **Akkor mi erősek tudtunk lenni, meg tudtunk állítani egy folyamatot**. Emellett ez nekem gyászév is volt, hiszen Kercsmarik Katalin a sztrájk idején halt meg Nyékládházán. De mindez a fájdalom virágot bontott, szerintem ez a VDSzSz-nek – az egész országban – erőt adott, és onnantól indult el szerintem a fejlődés, **a sztrájkok után felértékelődött a VDSzSz**. **Mi olyanok vagyunk, hogy mindig megyünk előre, nincs megalkuvás**. Bárki volt is az elnök, nem volt ez az ide-oda hajlás. Én legalábbis a szolgálati helyen ezt éreztem. **Meg volt bennünk ez a rendszerváltoztatás utáni igény, hogy menjünk előre, és mindenki érdekét képviseljük.**”

Életút elismerés

A VDSzSz Szolidaritásban vannak olyanok, akik hosszú évtizedeken át szolgálták közösségünket. Kitüntetéseinkkel nemcsak elismerjük munkájukat, hanem lehetőség is van arra, hogy életútjuk és tapasztalataik példaként szolgáljanak mindannyiunk számára. Most négy kitüntetett tag mesél arról, hogy miért választotta a VDSzSz Szolidaritást, melyek voltak pályafutásuk meghatározó pillanatai, és mit üzennek a fiatal generációnak.

Nyesténé Juhász Éva forgalmi szolgálattevő, Nyékládháza

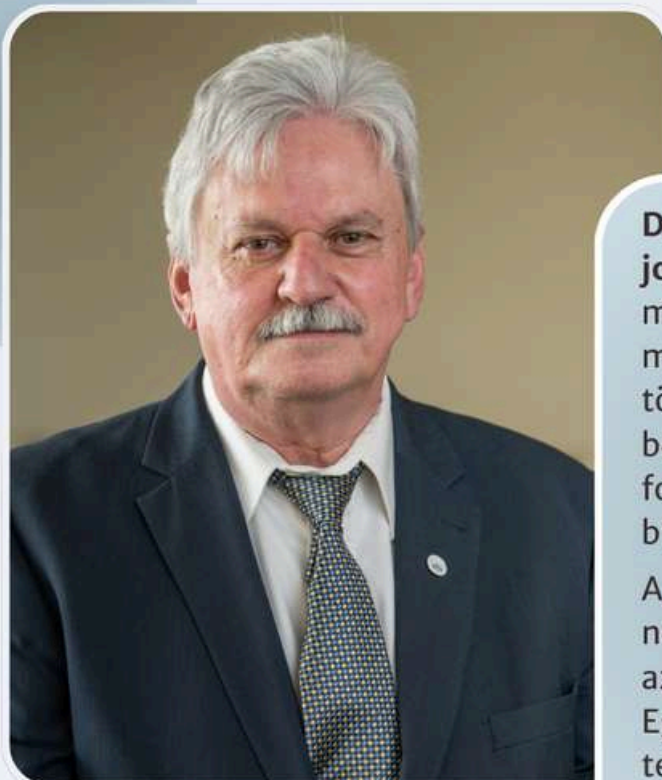

“Azért választottam a VDSzSz-t, mert a rendszerváltozás után létrejött egy üres légtér, amiben csak a VSZ volt. Úgy gondoltam, hogy a demokratikus fejlődés szempontjából igenis **be kell lépnem egy olyan szakszervezetbe, ami nem csak a múltból támogat, hanem valami újat ad**, valami lehetőséget. Valami többet, és ezért választottam a VDSzSz-t.

A **fiatalokat**, akiket megszólítunk, **emlékeztetni kell a múltra**. Például arra, hogy milyen dolgok történtek az 1999-es sztrájkban. Számomra legmeghatározóbb élmény ez a sztrájk volt. Nyilván erről mindenki azt mondja, hogy ez volt a legrosszabb emlék, hiszen a hőn szeretett akkori vezérigazgatónk meghalt a sztrájkban, de ebből kifejlődött egy sokkal jobb minőség: **akkor meg tudtuk magunkat védeni**. Azt hiszem, a 99-es sztrájk felkeltette a mindenkori kormány figyelmét, hogy itt másról van szó, itt az emberek megvédik az érdekeiket. Amikor '99. január 5-én megkezdődött a sztrájk, akkor leváltottam az éjszakást, és beültem a helyére, mint nappalos rendelkező Nyékládházán. Nyilván sztrájkoltunk, és rá másfél-két órára jöttek a miskolci vezetők, a legfelsőbb

vezetők, és behívtak a főnöki irodába, és presszionálni kezdtek azzal, ha nem hagyom abba a sztrájkot, akkor majd ez lesz, meg az lesz. **Akkor mi erősek tudtunk lenni, meg tudtunk állítani egy folyamatot**. Emellett ez nekem gyászév is volt, hiszen Kercsmarik Katalin a sztrájk idején halt meg Nyékládházán. De mindez a fájdalom virágot bontott, szerintem ez a VDSzSz-nek – az egész országban – erőt adott, és onnantól indult el szerintem a fejlődés, **a sztrájkok után felértékelődött a VDSzSz**. **Mi olyanok vagyunk, hogy mindig megyünk előre, nincs megalkuvás**. Bárki volt is az elnök, nem volt ez az ide-oda hajlás. Én legalábbis a szolgálati helyen ezt éreztem. **Meg volt bennünk ez a rendszerváltoztatás utáni igény, hogy menjünk előre, és mindenki érdekét képviseljük.**”

Az igazság őrzője: Hogyan védi a szakszervezet a munkavállalók érdekeit?

Dr. Szabó Imre, a szakszervezeti jogsegély elismert szakértője, több mint egy évtizede harcol a munkavállalók jogaiért. Személyes története és szakmai tapasztalatai bepillantást engednek abba, hogyan formálódnak a munkahelyi igazságok a bíróságokon és a tárgyalóasztaloknál.

A szakszervezeti munka kulcsa nemcsak a törvények ismerete, hanem az méltányosság iránti elkötelezettség. Egy interjú a szakszervezeti jogi tevékenység színpalái mögöl, amely mindannyiunk számára tanulságos lehet.

Bátor jogi küzdelmek a munkavállalók oldalán

A szakszervezeti érdekvédelem egyik pillére a jogsegély, a jogviták peres vagy peren kívüli intézése. Szakszervezetünk ezen a területen is nagy tekintélyt szerzett az elmúlt 10 évben, amiben – kollégáiddal együtt – te is aktív szerepet vállaltál. Honnan is kezdjük?

A 2015-ös fordulat hozott vissza egy pár éves kitérő után. Akkor éppen a készenléti per zajlott, amiben Edit volt a jogi képviselőnk, én már csak az

újraszámfejtésbe kapcsolódtam be. Ebben viszont már a munkáltatónál szerzett tapasztalatok a segítségemre voltak, sikerült egy elszámolási trükköt kivédenünk.

Szakszervezetből a munkáltatóhoz, majd vissza, ezt hogy élted meg?

Nekem ez nem jelentett problémát, könnyen alkalmazkodó típus vagyok. Sőt kifejezett előnyét láttam a

munkáltatónál eltöltött éveknek, ráadásul volt egy jó tanítómesterem a munkajog területén.

A munkajog területén belül, mely terület az erősséged, vagy ha lehet ilyet kérdezni, a kedvenced?

Nálam a munkajogi felelősség kérdése viszi a prímet. 2012-ben azzal szembesültünk, hogy megváltozott az Mt., így kicsit más környezetben kellett megalkotni egy szabályozást a fegyelmi és a kártérítési felelősségre. Egy szakmailag színvonalas, ugyanakkor méltányos szabályozásra törekedtünk.

Sikerült?

Szerintem igen, ugyanakkor, bármennyire is rendben van a szabályozás, vannak gyenge pontjai, ilyen mindenekelőtt a határidő számításának kérdése.

Ez néhány perben ki is derült, ha jól tudom?

Sajnos a bírói gyakorlat ellentmondásos. Túri Péter perében egyértelműen, megszorító módon, azaz a javunkra foglalt állást az eljáró bíróság. Ez azt jelenti, hogy a munkáltatót terheli a határidő megtartása, neki kell kimenteni magát még olyan esetekben is, amikor külső körülmények vizsgálata szükséges, mint pl. egy VBO vizsgálat.

Szilágyi Gyuri perben ugyanakkor teljesen megengedő volt a munkáltató javára a bíróságok álláspontja, beleértve magát a Kúriát is.

Ez a per Téged úgy emlékszem, különösen megviselt.

Nem kicsit, nagyon. Ráadásul a másodfokú tanács elnöke utóbb egy személyes beszélgetésen elismerte, hogy nekem volt igazam. Ez némi vigaszt jelentett, mint ahogyan az is, hogy a Visegrádi Munkajogi Konferencián ez az ügy (mint egy téves ítélet) szerepelt is a jogeset feldolgozások sorában.

Mi a jogviták rendezésének útja, minden ügy a bíróságon végződik?

Valahol az a cél, hogy ne legyen per, mert vagy fölösleges erőfeszítéseket és konfliktusokat hozna, vagy éppen kétséges a kimenetele. Némely esetben azonban kifejezetten az a fontos, hogy a bíróság kimondjon, megállapítson valamit.

Tehát időnként legalább annyira fontos lehet ez a munkáltatónak is, hogy mit mond a bíróság?

A munkáltató pozíciója más, mert esetében az az egyszerű, az a biztos, amikor a bíróság hoz ítéletet. Tehát ezért is nehéz sokszor megelőzni a bírósági eljárást, peren kívül megegyezni, mert a munkáltatónak ez nagyobb kockázatot jelent, mint a bírósági ítéletet végrehajtani.

A legtöbb esetben tehát maga a munkáltató is érdekelt a peres út végigvitelében, ugyanakkor ennek az ellenkezője sem ritka. Engem egyszer az FKG-nál elég méltatlanul vádoltak meg azzal, hogy behajszoljuk a munkavállalókat a perbe.

Ekkor hangzott el, hogy mérges a bácsi....

Ezt most inkább hagyjuk. Bizonyos esetekben viszont nincs alternatívája a peres útnak. Amikor kirívó méltánytalanság ér egy tagtársunkat, akkor nincs helye mérlegelésnek. Ilyen volt Németh Zsolt ügye is, amikor még az is cél volt, hogy kellő nyilvánosságot kapjon az ügy, olyan ítélet szülessen, ami visszatartó, elrettentő erejű.

Horváth Laci ügye is hasonló volt, ott azonban maga az ügy kimenetele nem volt egyértelmű, azonban kiváló bírói pervezetés mellett ezt is sikerre vittük.

Persze olyan is előfordul, hogy a tagot „kiveszik” a perből. Nekem is volt olyan perem, hogy a fegyelmi ügy mögött elég komoly munkabiztonsági problémák voltak. Ezt mi arra szerettük volna használni, hogy rávilágítsunk, milyen tarthatatlan állapotok vannak.

De időközben a munkavállaló megegyezett a munkáltatóval, és mérsékeltek a vagyoni hátrányt jelentő munkáltatói intézkedést, így „kivették” a perből, ezzel útját tudta állni a jogvita bírósági lezárásának.

Németh Zsoltnál is volt ilyen törekvés: egy viszonylagos jó ajánlattal a munkáltató szabadulni igyekezett a pertől. Szakszervezeti érdek miatt ragaszkodtunk a perhez, és meg tudtuk győzni Zsoltot is arról, hogy vigyük végig az ügyet.

A munkajog sajátossága, hogy a gyengébb fél áll szemben a munkáltatói hatalommal. Jelent-e adott esetben hátrányt az, hogy mi egyúttal magával az állammal – mint tulajdonossal – is szemben állunk?

Nem feltétlen. Ugyanakkor az állam jogalkotási tevékenysége vagy jogalkalmazási befolyása felmerülhet, különösen egy sok munkavállalót érintő kérdésben.

A jogalkotás során ez nem példa nélküli, láttuk, hogy a készenléti pert is azonnal követte egy Mt.-módosítás, de ez történt a MOSZ-os pihenőidős perben is a napi pihenőidő fogalmának menet közbeni újrakodifikálása útján. Ami a jogalkalmazást illeti, én magam szerencsére nem tapasztaltam, hogy közvetlenül az állam, vagy a politika beavatkozott volna.

Ha már itt tartunk, milyen ma a bíróság viszonyulása a perben a felekhez, adott esetben számíthat a gyengébb fél, azaz a munkavállaló a bírók jóindulatára?

Sajnos nem, azok az idők elmúltak, sőt időként inkább ennek ellenkezőjét tapasztalom, különösen a fővárosban.

Van egyébként párbeszédre lehetőség a bíróval? Vagy volt olyan bíró, aki adott esetben erre utalt?

Németh Zsolt perében a bíró kifejezetten aktív volt, de a szekszárdi perben volt erre utaló jel. Viszont egy dologról érdemes beszélni. A bírósági jogalkalmazás ma eléggé ellentmondásos, hullámváz színvonalú.

A szekszárdi perben kifejezetten szenvedtünk ettől, szerencsére a Kúria – kisebb vajúdas után – végül helyre tette ezt.

Ez a gyakorlat – többek között – azt is eredményezi, hogy a felek nem igazán fogadják el a bírói döntéseket. Azzal is találkozunk időnként, szerencsére ritkán, hogy a munkáltató nem veszi önmaga számára kötelező érvénnyel a jogerős ítéleteket. A Bóka perben is ezt láttuk a jogerős ítélet után, hogy a rossz gyakorlat egy ideig még folytatódott.

Említetted a Bóka pert, ennek is elég nagy visszhangja volt.

Ennek a pernek volt tétje, szerencsére az eljáró bíróságok, a Kúriát is beleértve, megerősítették a munkaszerződés szentségét, kimondták, hogy egyoldalúan, mi több ráutaló magatartással, nem lehet a munkaszerződést (ezen belül a munkavégzés helyét) módosítani.

Minden esetben vállalod a pert? Mi van, ha a munkavállalónak nincs igaza?

Általában egy kollektív döntés eredménye ez, alaposan körbejárjuk, mérlegeljük mindenekelőtt a munkavállaló sérelmét vagy éppen a jogi tartalomban rejlő kihívásokat.

Vannak ügyek, ilyen volt a készenléti is, amiben nem láttam egyéni sérelmet, jogásként más állásponton voltam. Más kérdés, hogy utólag ennek is volt jogi hozadéka (mindenekelőtt a szekszárdi perben).

Tehát van, amikor szakmailag más vagy árnyaltabb az álláspontunk, de mikor tényleg valós sérelmek vannak, akkor az mindent fölülír. Tehát nekünk a sérelem orvoslása, kompenzálása a küldetésünk is.

Ilyen volt a pályamester tagtársunk fegyelmije is, amit magunk is sérelmesnek tartunk, másrészt a jogi érzékünket is zavarta.

A Czinglér ügyben azt rótták a munkavállaló terhére, hogy túllépte a vágányzár megadott időtartamot, miközben a munkát kiválóan elvégezte. Itt sikerült megértetni a fellebbviteli bírósággal (miután első fokon simán elkaszáltak), hogy az általános felelősség nem egyenlő a munkajogi felelősséggel. A vétkességet kizárja, ha valaki úgy jár el, ahogyan az az adott helyzetben elvárható.

Visszatérve még a fegyelmi ügyekre, mitől ennyire erős a késztetés a munkáltatók esetében ezek alkalmazására?

Egy belső normarendszer működik: minden vélt vagy valós normasértést kövessen felelősségre vonás. Volt olyan ügyünk, amikor a munkáltató tudta és/vagy el tudtuk ismertetni vele, hogy hibás a jogi termék, de presztízssokokból nem vonta vissza. Ez egy tipikus vezetői magatartás.

Ilyenkor szokott még az bekövetkezni, hogy a jogkörgyakorló – miután érzi, hogy nincs feltétlen igaza, és nem áll meg a hátrányos jogkövetkezmény – helyettesítő termékként előállni egy írásbeli figyelmeztetéssel (Cserven Tamás esete Ispán Lászlóval).

Ha jól látom, a Ti igazi sikerek a nyertes per?

Nem feltétlen. Ma már egyre inkább arra terelődött a hangsúly, hogy elkerüljük a bizonytalan kimenetelű pereket, akár meggyőzéssel, néha egyezséggel, így esetenként sikerül a konfliktust rendezni, a nagyobb kárt megelőzni. Ilyen érdekes eset volt az 5 eurós bögre története. Valutában akartak fizetni a bögréért, holott csak a forintot lehetett volna elfogadni. A vásárló erőltette, neki csak eurója volt. Előállt egy olyan élethelyzet, amikor a munkavállaló hibázhatott, de a vétkessége mégis vitatható.

Roszbabb esetben a munkáltató az ellenőrzés során állít elő olyan helyzetet, amikor a munkavállaló hibázik. Emlékezünk még a magát vak embernek tettető ellenőr, Mészáros András esetére.

A próbavásárlásokra gondolsz, ugye?

Leginkább igen. Sőt, nem csak próbavásárlásoknál, hanem bármikor.

Volt ugyanakkor egy másik eset, ahol valóban a próbavásárlás során vitték jégre kollégáinkat, akik a nemzetközi vonaton „okosban” oldották meg az ételek elkészítését / újrakészítését. Itt a per tárgya egy gulyásleves volt.

Úgy tűnt a per során, hogy sikerül megdönteni az ellenőrzés ténymegállapítását, azonban a tapasztalt bírónő átlátott a szitán, minden bravúros perbeni próbálkozásom ellenére jogszerűnek ítélte a munkavállaló elbocsátását, elvesztettük a pert.

Végezetül, melyik jogeset az, amire kifejezetten büszkék vagytok?

Nyilván minden nyertes perre szívesen gondolunk vissza, mindegyikben volt olyan momentum, ami miatt érdemes ezt a hivatást gyakorolni. Hol a kolléga kiállása, hol a per jogi tartalma emelte magasra.

Mindazonáltal nekem a szekszárdi ügy volt a legemlékezetesebb, ami megnyitotta az utat ahhoz, hogy a jogellenes munkaidő-beosztás (a heti pihenőidő kijelölésének rossz gyakorlata) következményeként a munkáltatót rendkívüli munkavégzésre járó díjazás terhelje. A most futó MOSZ per kúriai ítélethirdetésekor a tanács elnöke erre, mint precedensítéletre, hivatkozott.....

Husza Krisztián

A WATTOK EREJE ÉS A GYERMEKI LÉLEK SZENVEDÉLYE

Mi kell egy igazán különleges élethez?

Egy csipet rockzene, néhány ezer watt, gyermeki lelkesedés, és az a képesség, hogy mások számára is élményt teremtsünk. **Báthori Gyula története** nem csupán egy Emberé, aki hangrendszereket épít és színpadon énekel, hanem a közösség erejéről, a szenvedélyről és az apró örömek megbecsüléséről is szól.

Ismerjétek meg a "felnőtt gyereket", akinek udvarán a rockzene és az életöröm kéz a kézben jár, és aki példát mutat arra, hogy hobbiból hivatás, hétköznapiból felejthetetlen is válhat. Ez a riport garantáltan inspirál!

Báthori Gyula – Gyugyu – tagtársunk, kocsivizsgáló az RCH-nál. Szabadidejében motorkerékpárokat alakít át, hangrendszereket épít, 2016 óta a Traktorrock zenekar frontembere. Nála már messziről hallatszik a rockzene az udvarra telepített hangfalakból.

Nálad mindig szól a zene?

Egyrészt azért hallgatok zenét nap-nap után, mert szeretem, másrészt mert **zene mellett jobban tudok dolgozni**, jobban rá tudok hangolódni a munkára. Azt vallom, hogy **kell a hobbi, hogy ember maradj, kell, hogy élj egy kicsit a hobbidnak**.

Van, mikor 70-80-an jönnek itt össze, a Tankcsapda tribute zenekar is fellépett itt, a betonplaccon. A lámpák kint, úgy, ahogy elő van írva, és ezen a tanyán mindenki koncertélményt kapott. Nem egyszer fordult elő, hogy a faluból kérdezték, milyen buli van nálunk, nem jöhetnének-e el?

Mert a faluban mindenhol lehet hallani azt, ha nálam buli van. 5-8 ezer wattnak azért van hangja.

Hogyan lettél énekes? Nyilván közeli volt a kapcsolatod a zenével, mivel technikusként is dolgoztál, hangrendszereket is gyártottál, gyártasz...

Egy koncertre raktam össze a cuccot, 35 éves voltam, és föllépett egy akkor még élő amatőr zenekar, a Dirty Road. Benne gitározott az azóta elhunyt Palaga János. Elkezdtem próbálgatni a mikrofonokat meg a kontroll hangfalakat, és közben Korda Gyurit, majd AC/DC-t énekeltem, úgy mint Brian Johnson. És akkor ők ott megjelentek, de nem pakoltak még ki az autóból. **Azt mondta az öreg, hogy nem lenne-e kedvem rockzenekarban énekelni?** Hagyjuk már! És mentem, csináltam tovább a dolgom. De aznap többször megkérdezte, addig-addig, míg odaadták a szövegfüzetet, hogy tanuljam meg, másfél hónap múlva lesz a próba.

Nyúglódtam magamban: tényleg **35 évesen fogjak bele olyasmibe, amit életemben még soha nem csináltam, nem is látok benne fantáziát?!** Á, mondom, elmegyek, megköszönöm nekik a gondolatot, aztán visszaadom a szövegfüzetet. És akkor azt mondta a feleségem, Anikó, aki abszolút nem rockzene rajongó, hogy miért nem próbálom meg? **Itt a lehetőség, próbáljam meg.** Ha nem, hát nem. És tulajdonképpen ő beszélt rá. Jött az első próba, ha lehet vért izzadni színpadon, akkor ez a próbateremben meg is történt. Elkezdték játszani a számokat. Lett is olyan káosz, hogy jajjaj. Nem is jött ki úgy a hang a torkomon.

És akkor megálltak, az öreg azt mondta: **énekelj egy számot, amit szeretsz, és úgy érzed, hogy el is tudod énekelni, mered is elénekelni.** Akkor elkezdünk nyomni egyet vagy kettőt. Láttam, hogy a dobos is bólogat, hú, frankó, mindenki megnyugodott. Így kerültem be az első zenekaromba.

Aztán mégis fordulatot vett a történeted...

Ez **egy nagyon nehéz időszak volt**, mert az amatőr zenekaroknál sajnos nem volt ritka, hogy négy-öt órát kellett énekelni. **Rekeszizomsérvem is volt**, amit még az építőiparból hoztam magammal. **Óriásiakat küzdöttem ezzel.** Kiléptem tőlük, de két hónap se telt el, és egy másik zenekarból megkerestek.

Mondtam, hogy nem akarom, nem bírom, de erősködtek: azért csak menjek el, próbáljunk egyet, amíg ők nem találják másik énekest.

Megérkezek Bajára, addig csak telefonon beszéltünk. Lemegyek az adott házba, ahol egy roma nő fogad. Hova jöttem?! Nagy házat képzelj el, egy ikerházat, egy akkora szuterénnel, mint ez az udvar. Nézem, a ritmusgitáros roma, a basszusgitáros roma, a dobos: roma. A billentyűs, billeg a lécz, nem nagyon látszódik.

Megálltam ott a lépcsőn, szétnézek. Jópofák voltak, mondták: azt nézed, hogy itt mindenki roma? Bevallottam, hogy én még nem dolgoztam zenészmomákkal.

És ott tanultam meg nagyon sok mindent a játékuokról, a hangszerkezelésükről, a hozzáállásukról: úgy megszerettek engem, hogy abszolút családtag lettem náluk. Mai napig baráti a viszony.

Öt gyermeket neveltetek fel, közülük hármat örökbe fogadtatok, mindannyian már felnőttek. Te mit kaptál tőlük?

Én egy nagy gyerek vagyok. Eleve ilyen beállítottságú is vagyok, illetve a nagyobbik fiunk autista, ő gyermeklelkű marad szerintem egész életére. Szokták mondani, hogy le kell menni gyerekbe, vagy úgy kell viselkedni. Nem, akként kell élni, mint egy gyerek, mint egy felnőtt gyerek! Nem szabad elfelejteni, hogy gyerekkorunkban olyan egyszerű dolgoknak tudott örülni a mi korosztályunk, mint mondjuk egy Túró Rudi, vagy egy nyalóka, vagy voltak ezek a kis italporok, limonádék.

Mi, felnőttek, sajnos elfelejtjük valamiért ezeket az apró örömeiket. Ha egy gyereknek adsz egy apróságot, akkor az a gyermek örül. **Szerintem ide kellene visszatalálnunk nekünk, felnőtteknek is.**

A cégen belül is örülnünk kell – jelenleg annak, hogy egyáltalán életben van, örülnünk kell annak, hogy van munkahelyünk. Ha örülnünk a munkahelyünknek, és megbecsüljük, tesszük a dolgunkat, örülni kell a fizetésnek. Persze nem azt mondom, hogy nem kell emelni a fizetésen, mert messze vagyunk a nyugati bérektől, de mindig a realitás talaján kellene maradnunk.

Egy „felnőtt gyereknek” milyen lehetett a gyermekora?

Édesapám nagyon hosszú ideig nem foglalkozott velem. Édesanyám megpróbálta megteremteni az asztalra valót, **nagyon sokat csavarogtam, nagyon sokat fáztam, nagyon sokat éheztem.** Akkor még Budapesten laktam, és az iskolából hazafelé sétálva az egyik udvarban láttam egy földíszített nagy ezüsfenyőfát, ott karácsony táján minden évben lehetett érezni a mézeskalács illatát.

Egyik karácsony előtt aztán hosszan álltam a kerítésnél, és kijött a néni, én megijedtem.

Gondoltam, biztos majd azzal jön, hogy mit keresek ott. Elindultam hazafelé, és olyan tíz lépést tehettem meg, amikor megszólított.

Megkérdezte: „Kisfiú, szép a fa?”

Mondom, gyönyörű, meg nagyon finom illatot érzek.

És akkor kihozott nekem egy mézeskalácsot. És én boldogan ettem meg hazafelé. Szóval egy nehéz sorsban is már gyerekként meg lehetett találni azt, hogy egy idegen sem mindig idegen.

Egy kedves gesztus. Sok esetben csak ennyi kell az élethez, hogy tovább lendíts valakit – akár egy gyereket, akár egy felnőttet – a holtpontra.

Ezért tartasz szakkört is a helyi általános iskolásoknak?

Van egy törekvésem itt, Kelebián. Az általános iskolában idén kezdtünk el egy hang- és fénytechnika alapismeretek szabadidő szakkört. **A kevés szabadidőmből megpróbálok a fiataloknak egy alapot adni, hogy el tudjanak helyezkedni majd.**

Miért? Mert az, aki ebben a szakmában dolgozik, pontosan tudja, hogy a nyugati zenekarok – és itt mondhatnám az AC/DC-t is – nagyon sok magyar road-dal dolgoznak (road: könnyűzenei technikus).

A magyart kétféleképpen lehet ösztönözni: az egyik a pénz, ezt szerintem sokan tudják, és ha hangtechnikusként kimész külföldre, jó pénzt keresel. A másik a csavargás.

Úgy látsz világot, hogy közben pénzt keresel, és ha szereted a zenét, szeretsz a zenével összefüggő dolgokkal foglalkozni, akkor világot is látsz, jól is érzed magad.

Ha tízből csak egy gyerek továbbviszi ezt a dolgot, akkor már nem éltünk hiába, nem csináltuk hiába a dolgot!

Család, szakkör, zenekar, kollégák: mind egy-egy közösség. De közösség a szakszervezet is. Amikor a vasúthoz kerültél, rögtön beléptél a VDSzSz Szolidaritásba?

Nem azonnal, de azt hiszem, hogy nem telt el két-három hónap, mikor felvettem a kapcsolatot a helyi képviselővel, és **beléptem, pontosan azért, hogy valaminek pluszban a részese, illetve tagja legyek.**

Elmondta, hogy mit nyújt a szakszervezet, ezek közül a legerősebb opció nyilván a jogi segítség. De ugyanúgy fontos a segélyezés, támogatás is, vagy akár a karácsonyi csomag, mondjuk, nekem már nincsenek kisgyermekeim. De ez igazából mindegy.

Persze, fizetünk be havi tagdíjat, de ha megszorulsz, problémád van, meg lehet keresni valakit. És azt a tagdíjat, amit befizet az ember, fel tudják használni. Tehát ez szerintem **nem kidobott pénz**. Akár nekem, akár másnak van rá szüksége, teljesen mindegy.

Ez amolyan közösségi szemlélet. Olyan, mint egy család: amikor azt mondjuk, hogy mindenki beleadja a pénzét, és veszünk egyszer csak egy autót. Most teljesen mindegy, hogy kinek a nevének van az a családi autó. De **abba mindenki beletett valamit**. Neked van bajod vagy a te munkatársadnak? Akkor globálisan segítünk ebből a keretből. **Ez jó dolog, szükség van rá.**

Husza Krisztián

**NE KOCKÁZTASS!
MUNKASZERZŐDÉS
MÓDOSÍTÁS ELŐTT
EGYEZTESS
TISZTSÉGVISELŐINKKEL!**

Előbb kérdezz, aztán írd alá!
Bízd ránk a részleteket!
Azonnal jelentkezz elérhetőségeinken:
www.vdszsz.hu/tisztsegviseloink vagy küldj
e-mailt nekünk: info@vdszsz.hu

A sínparóktól az orgonáig: Egy jegyvizsgáló története a szakszervezetben és azon túl

Pozsgai Alexanderrel beszélgettünk arról, hogyan találja meg a rendet és a harmóniát a sínparók, a szakszervezet és a zene között.

Hogyan találtál a VDSzSz Szolidaritásra?

Annak idején, amikor az alaptanfolyamra jártam, kijött a VDSzSz Szolidaritás szervezője a Tatai útra, és kellőképpen ráijesztett a társaságra. Arról beszélt, hogy gyakran kell majd nekünk hat kocsi fölött is elvinni egyedül a vonatokat, illetve kitért arra is, hogy nincs meg a technológiai létszám. Ezt már magunktól is tudtuk. Pár héttel később következett be Németh Zsolt esete, aki nem volt hajlandó létszámnorma alatt elvinni egy vonatot, ezután a munkáltató megszüntette munkaviszonyát. Egyszerűen szépen **összeállt a kép, hogy valahova jó lesz tartozni, mert sajnos azért nem mindig törvényes eszközöket követ a munkáltató.**

Tudsz példát mondani?

Egy konkrét esetet. Akik már elérték a 200 órás túlórahatárt, azokkal a 300-at is alá akarják írni, és akik nem írják alá, azokkal – egyes telephelyeken – igencsak meg nem engedhető stílusban kezdenek el kommunikálni.

Majd miután mégis aláírták, azt mondják, hogy ezt a munkavállalók is akarták, hiszen írásban elfogadták, megerősítették. Holott ez egy megállapodás, amit a munkáltató javasol a munkavállalónak, amit utóbbi vagy elfogad vagy nem. Általában ilyen esetekben a munkavállaló valamilyen érdeke sérül.

Pozsgai Alexander nemcsak a vasúton, hanem a közösségekért is dolgozik: egykori bankárként választotta a sínparók világát, ahol jegyvizsgálóként, szakszervezeti képviselőként és orgonaművészként egyaránt harmóniára törekszik.

Tagtársunk 2013-ben, egy svájci útján érzett erős késztetést arra, hogy banki munkáját feladva inkább a vasútnál dolgozzon. Így lett először Railjet-steward, majd nemzetközi vezető jegyvizsgáló. Hivatásként éli meg a munkáját, Budapest TSZVI munkavédelmi bizottságának tagja, szabadidejében pedig orgonán játszik.

Neked is volt már hasonló atrocitásban részed?

Szerintem nincs ember a vasúton, aki követni tudná, hogy miért 2024. novemberében kapod meg a 2022. második negyedévi ruhaigénylések felét, amit azóta már lehet, hogy tökéletesen kihíztál. Követhetetlen. Az alapellátmány tekintetében még rosszabb a helyzet: sokszor egyszerűen nem tudják formaruhával felruházni az új dolgozót. Hiába az eseménylap, hiába fordultam levélben a vezénylőtisztemhez panasszal, amiért nem kaptam meg a ruhát. Pedig jött az őszi, az eső, szükségem volt pl. esőkabát, valamint azokra az előírás szerinti ruhákra, melyeket – jobb híján – saját, privát ruháimból pótoltam. Bejelentettek, figyelmeztetést kaptam.

Ez volt az első olyan momentum, amikor **a saját bőrömnön tapasztaltam meg, hogy itt valóban kell egy szakszervezeti háttér, mert anélkül téged szétszednek. Nekem is a szakszervezet ad biztonságtudatot: nem vagyok egyedül. Van mögötted egy képviselő, egy szervezet, aminek ez a fő profilja, és ezt el is látja.**

Volt ennek valami kihatása arra, hogy munkavédelmi képviselő akartál lenni?

Ez a megrovás hosszú távon nagyon-nagyon sokat hozott nekem a vasútnál. Mégpedig azért, mert **ez volt az első olyan alkalom, amikor igenis kinyilváníthattam a saját stílusomban, hogy azért ez nem egészen így működik, ahogy a munkáltató azt elképzei, nevezetesen: amit nem tud biztosítani, azt ne is kérje számon.** Jelenleg a Budapest TSZVI Munkavédelmi Bizottságának tagja vagyok.

Most már jobban belelátok a dolgokba, és kijelenthetem, hogy **tényleg együtt kell működnünk a munkáltatóval.** Jó pár ülésen történt részvételt követően kijelenthetem, hogy ez az együttműködés azért egy működő dolog.

Tehát nagyon sok esetben olyan problémákról értesülnek általunk, mint megválasztott képviselők által, amikről egyébként nem értesülnének, mert el se jut odáig. És akkor mi ezt a folyamatot – mint a motorban a katalizátor – szépen fel tudjuk gyorsítani, előre tudjuk az egész ügyet lendíteni, és talán előbb is tudunk rá megoldást találni. Ezek szerintem fontos dolgok.

Nemrég posztoltál egy közös képet Lőrincz Lacival...

Hét év után idén októberben fordult elő először, hogy minket hivatalosan azonos vonatra vezényeltek, és mi azon a vonaton együtt teljesítettünk szolgálatot. Egyébként egy nagyon jól sikerült vonat volt, azért is örökítettem meg a képet indulóban.

Laci afféle mentor számodra?

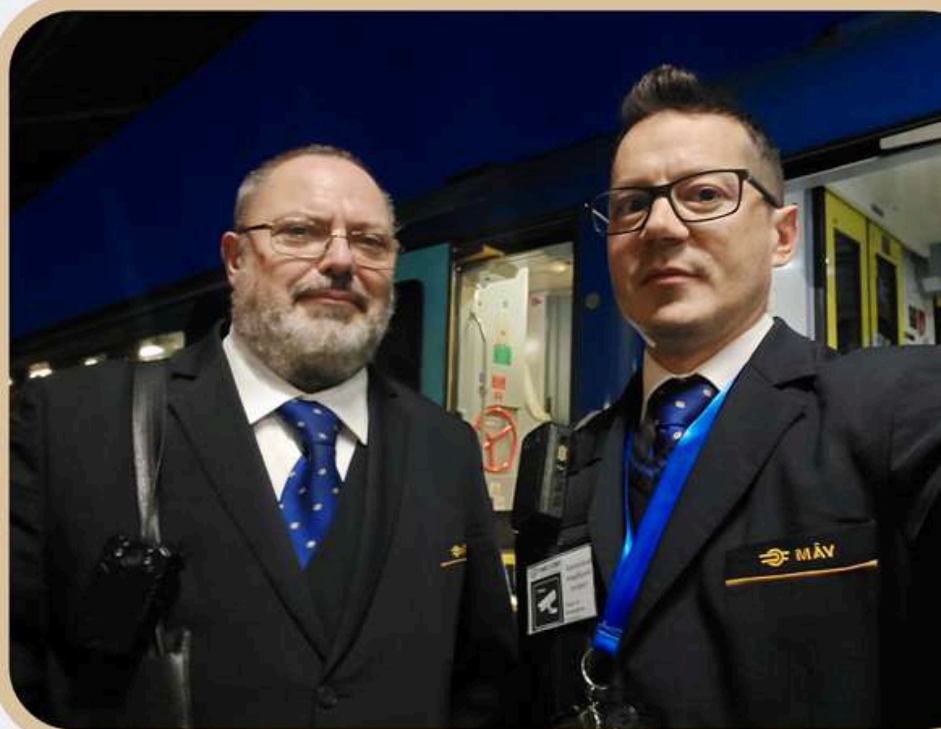
Meggyőződése, hogy a vonatszemélyzetet nem készítik fel megfelelően a rendkívüli helyzetekre. Mondok egy példát.

Egészségügyi alapképzést ugyan kaptunk, de nem tudjuk, mit kell csinálni egy utasrosszullét esetén, hogyan kell lefolytatni egy mentőhívást, vagy egy rendőri intézkedést, vagy hogy mi történik akkor, ha egy utas elájul, vagy egyáltalán csak valami nem várt esemény történik.

Ezt a tudást nekem kellett összeollóznom részint az ÖBB-től, másrészt Lacitól, aki ezeknek a nagymestere: óriási rutinja van. **Azt vallja, ha valakit érdekel, menjen el vele egy szolgálatba, és akkor megmutatja, hogy bizonyos esetekben miként kell eljárni.** Valamiért minket még csak véletlenül se írtak össze az elmúlt hét év alatt egyetlen vonatra sem, pedig én ezt kifejezetten kértem.

Laci mindig mondta, hogy figyelj, Alexander, most van egy szabadnapod, ha úgy gondold, szánj rá pár órát, és gyere el velem. Kapva-kaptam ezeken a lehetőségeken. Meg tudtam figyelni, hogyan kell végrehajtani egy teljeskörű jegyellenőrzést, mik azok a problémák, amik ilyenkor előjöhetnek, amiket sehol nem írnak le. **Rengeteget tanultam tőle, rengeteget.**

Korábban egy banknál dolgoztál, milyen volt váltani?

Látszólag mindannyian sablonmunkát végzünk, de a vasúton nincs két egyforma nap, nincs két egyforma vonat, nincs két egyforma szolgálat. Itt nagyon kreatívnak kell lenni.

Az utasítások, amik minket is azért eléggé korlátoznak, ugyanakkor védenek is, tehát ezek betartásával van egy elég széles mezsgye, aminek mentén azért szabadon mozoghat a jegyvizsgáló. **De ezt vagy hivatástudattal szabad csinálni, vagy sehogy.** Nekem ez a véleményem.

Mindig hangsúlyozom, hogy én **nem a szupernormális szintet ütöm meg, hanem szerintem ez lenne a normális.** Tehát én soha nem teszek többet, mint ami a feladatom. Én pontosan azt csinálom, ami a feladatom, ami le van írva a munkaköri leírásomban. A szakszervezet oldaláról ugyanaz a helyzet: ha egyszer megválasztottak munkavédelmi képviselőnek a Budapest TSZVI-nél, azaz **nagyon sokan bizalmat szavaztak nekem,**

akkor ezt később nem lehet félvállról venni, hanem minden erőmmel arra kell törekedni, hogy ezt a bizalmat meg is tartsam.

Hogy került egyáltalán a képbe a vasút?

2015-ben a Niklas hurrikán végigsöpört Németország déli részén is. Én akkor pont a München felé közlekedő vonaton utaskísérőként dolgoztam, és tisztán emlékszem rá, hogy tele voltunk magyar utasokkal, akik egész Münchenig utaztak. A német kalauzok az előírásoknak megfelelően be is mondták, hogy a sínekre esett fák miatt nem tudunk tovább közlekedni, pótlóbuszra kell átszállni, ezek azonban München Hauptbahnhof helyett Ostbahnhof-ig közlekednek. Persze, akkor még nem jegyvizsgáló voltam, de vonatszemélyzetként tudatában voltam a felelősségemnek. Mondom magamnak, hogy oké, németül és angolul elhangzott ez az információ, azonban tele vagyunk magyar nyelvű utasokkal, akik nem értik az utastájékoztatót. A német jegyvizsgáló persze nem tudott magyarul, én viszont igen: kezembe nyomta a hangosbemondót, magyarul tájékoztattam az utasokat.

Ez volt az **első olyan momentum, amikor az én „ügybuzgalmamon” múlt, hogy a magyar utasok megtudhatták, hogy mire számítsanak**, mi lesz, hogy lesz. Emlékszem, hogy amikor utána végigmentem a vonaton, hallottam, hogy idős néni, bácsik telefonáltak családtagjaiknak, hogy a Főpályaudvar helyett a Keleti pályaudvarra menjenek értük. **Az ilyesmitnek azért szerintem igenis van eredménye.**

Van egy másik oldalad is, ugyanis egy nem szokványos hangszeren, orgonán, harmóniumon játszol. Ez is egy konkrét élményhez fűződik?

Egész konkrétan meg tudom mondani azt az időpontot, amikor úgy határoztam, hogy én ezzel szeretnék foglalkozni.

1993-ban a karácsonyi éjféli mise alkalmával a szomszéd faluban a rokonaiknál ünnepeltük a karácsonyt, majd elmentünk az éjféli misére, amire én már nagyon készültem, vártam, hogy felmenjek a kórusra. Így is lett, és **árgus szemekkel nézhettem ezt a hangszert közvetlen közelről.**

Lehet, hogy abszurd a kérdés, de létezik valami rejtett kapcsolat a vasút és a zene között?

A hangok egymáshoz való viszonya tulajdonképpen egyszerű fizika. Akkor beszélünk akkordról, amikor legkevesebb három hang szól együtt.

Ezek egymáshoz való viszonyait aztán később a tudomány rendszerbe foglalta, ebből lett a klasszikus összhangzattan.

Ez a hangok közötti különféle törvényszerűségeket írja le: egy hang melyik másik hanggal szól jól, vagy épp ellenkezőleg: melyik hanggal nem szól jól. Itt rögtön utalnék is a vasútra, hogy tulajdonképpen a zene és a vasút ilyen szempontból nagyon közel áll egymáshoz, **hiszen mindkét területen vannak szabályok. Ezeket a szabályokat pedig be kell tartani.**

Ha valaki nem tartja be, akkor abból a vasútnál adott esetben egy baleset, a zenében pedig disszonancia keletkezik. Talán a rend lehet a kapcsolat köztük. A zenében is vannak utasítások, illetve az orgonistaként is vannak előírások. Ez a katolikus liturgiában egy direktóriumnak nevezett kis könyvecske, ami szabályozza, hogy egyes szertartásokon milyen módon kell orgonálni, többek között milyen énekeket kell kiválasztani.

Nyilván itt is van az embernek némi szabadsága, vannak tematikus énekek, amik közül az orgonista szabadon választhat, a jó ízlésére is van bízva, de vannak iránymutatások, ahogy **a vasútnál is vannak utasítások, amiket követni kell.**

Lehet, hogy több vasutas is rájött erre a párhuzamra, legalábbis, a vasutas ismerőseim között meglehetősen sokan zenélnek szabadidejükben...

Nekem is az a tapasztalatom, hogy nagyon sok vasutas kollega muzikális.

Mi lehet ennek az oka?

Lehet, hogy a zene a rekreáció egyik lehetősége. **Mi, vasutasok, sajnos elég sok problémával találkozunk a napi munkánk során, elég sok hiányossággal, és elég sok dolgot meg kell oldani,** lehet, hogy ezeket a disszonáns momentumokat a zenében tudjuk feloldani egy jól hangzó akkorddal. Egy hangszer megszólaltatása mindig egyben közösségi élmény is, különösen, ha mondjuk egy orgonáról vagy egy harmóniumról beszélünk, ami általában azért mindig egy közösségnek, egy gyülekezetnek szól. És szerintem a szakszervezeti munkával is talán ez lehet a kapocs: **itt sem az egyéni érdekek, hanem a közösségért folytatott munka vagy a közösségért történő szolgálat a meghatározó.**

Husza Krisztián

EGY SZENDVICS, AMI MINDEN ÉTKEZÉSHEZ PASSZOL

Van úgy, hogy valami finomra és tartalmasra vágyunk, de mégis gyorsan és egyszerűen elkészíthető megoldást keresünk. Pontosan ez inspirált ennek a receptnek a megalkotására. Szerettem volna egy olyan szendvicset, amely reggelire, ebédre és vacsorára is tökéletes választás, és kicsit eltér a megszokott szalámis vagy sonkás változatoktól. Az eredmény? Egy ízletes, laktató fogás, amely bármikor feldobja a napot!

HOZZÁVALÓK:

- 60 dkg pecsenye kacsamáj
- 1 ek. kacsaszír
- só, bors ízlés szerint
- majonéz
- 2 nagy fej lilahagyma
- 1 db körte
- 1 csomag salátakeverék
- 2 db ciabatta (olivás, paradicsomos, de kenyér is jó)
- balzsamecet
- 1 csomag mozzarella
- szárított chilipor (opció)

KONYHANYELVEN

NOVÁK VIKTORRAL

Novák Viktor szakszervezetünk pályavasúti vezető ügyvivője, szabadidejében pedig az önvédelmi sportok és a főzés szerelmese. Kreatív receptjeivel a konyhaművészet terén is lenyűgöz minket.

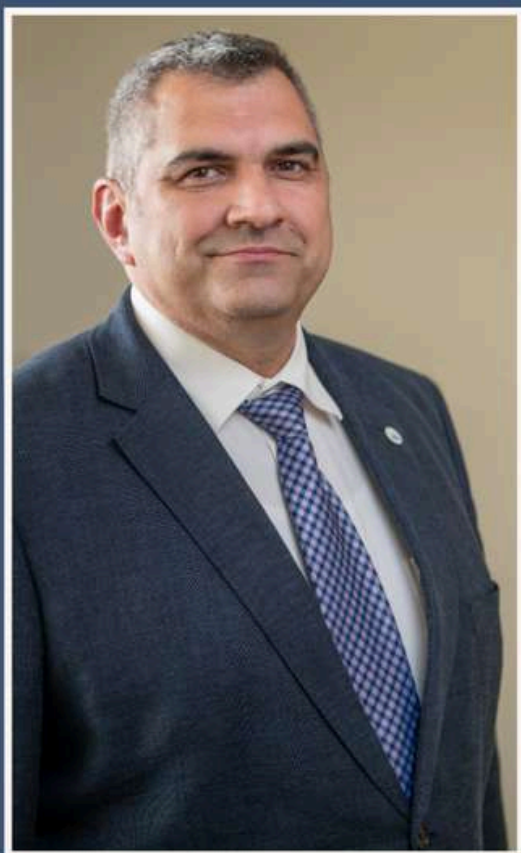
KACSAMÁJAS SZENDVICS KÖRTÉS SALÁTÁVAL

ELKÉSZÍTÉS:

Lereszeljük a körtét, majd a salátához adjuk, meglocsoljuk balzsamecettel, sózzuk, borsozzuk és félre tesszük. Kacsasírt teszünk a forró serpenyőbe, majd a kacsamájakat hirtelen átsütjük, közben megborsozzuk és a végén sózzuk. A kisült kacsamájakat félre tesszük, majd a felszeletelt lilahagymákat is lepirítjuk. Ha ez is elkészült vesszük ciabattát, ketté vágjuk, megkenjük majonézzal, rátesszük a felszeletelt kacsamájat, teszünk rá pirított hagymát, mozzarellát, majd bőven salátát és a legvégén megszórjuk chilivel.

Ez a mennyiség, amit leírtam több szendvics elkészítéséhez is elegendő.
Jó étvágyat kívánok!

A jövő elkezdődött

A közlekedés forradalma: Kihívások és lehetőségek az új évtizedben

Új korszak a közlekedési
szektorban: Hogyan hat a
szervezeti átalakulás a
munkavállalókra és a
szakszervezetekre?

Ezek a tulajdonosi intézkedések jelentős hatást gyakorolnak a munkavállalók foglalkoztatására, és ezzel egyidejűleg új kihívások elé állítják szakszervezetünket. Mert a jövő január elsejével tényleg elkezdődött.

Az elmúlt napokban megkérdezték tőlem, hogy mennyire tekinthető véglegesnek a közlekedés átszervezésének ez az iránya. A felvetés nem teljesen alaptalan, hiszen az elmúlt három évtizedben már megtapasztalhattuk bizonyos tevékenységek outsourcingját, kiszervezését, majd visszaszervezését, akár magánosítását is.

Ugyanakkor úgy gondolom, hogy ez egy olyan mélységi változást jelent a honi közlekedés politikában, ami **több évtizedre bebetonozza ezt a struktúrát.**

Január elsejétől **új időszámítás kezdődött a hazai közösségi közlekedésben**, ami a szervezeti változásokon látszik meg: a közösségi közlekedés immáron integrált intézmény irányítása alá került, és ezzel együtt megjelenik a Lázár János miniszter által a VDSzSz Szolidaritás legutóbbi küldöttgyűlésén is jelzésszerűen felvillantott gondolat: a magántőke bevonása a vasúti közlekedésbe – értve ezalatt elsősorban a gépészeti tevékenység kiszervezését.

Tehát egyidejűleg van jelen a központosítás, a centralizáció és bizonyos részterületek leválasztása, a portfólió tisztítása.

Ilyen rövid időintervallumon belül, ilyen mélységű átszervezésre, szerintem a rendszerváltás óta nem volt példa, hiszen a MÁV-ból történő társasági kiválások – értem ezalatt az árufuvarozási üzletág kiválását, a gépészet, majd a személyszállítás kiválását – hosszú évek alatt mentek végbe.

Most érzékelhetően nagyon felgyorsultak ezek az események.

Persze, **ezek a változások szakszervezetünket is új kihívások elé állítják.** Szerintem az elkövetkezendő közel egy évtizedben – 2030-ig gondolok itt elsősorban – a szakszervezeteket is az útkeresés fogja jellemezni.

Azaz, hogy **ki hogyan tudja a működését stabilizálni, hatékonyá tenni.** Az integráció következtében a kis létszámú, alacsony befolyással bíró szakszervezetek még távolabbra kerülnek majd a döntéshozatali pontoktól, de **a nagyobbaknak** – értve ezalatt elsősorban a kollektív szerződés-kötésre jogosult szakszervezeteket, **így a VDSzSz Szolidaritást is – új stratégiákban, új szövetségekben, új platformokban kell gondolkodniuk.**

Új együttműködések kell keresni ebben a nagy konglomerátumban, ami 53.000 munkavállalót foglalkoztat. Úgy is mondhatnám, hogy január elsejét követően a partitúra változni fog, és ehhez a hangszereket hozzá kell majd hangolni, hogy közösen, jól muzsikálhassunk a szakszervezeti oldalon.

Emellett egy új kultúra kialakítása is szükségessé válik, hiszen a MÁV

Személyszállítási Zrt-n belül számunkra **új szakszervezetek lépnek színre:** a Volánbuszos és a HÉV-es kollégák valamilyen formában megjelennek az érdekegyeztetés rendszerében, a vállalati érdekegyeztető tanácsban, de akár az üzemi tanácsokban és a munkavédelmi képviselő területén is. Tehát – nem győzöm hangsúlyozni – az **együttműködés kultúráját még ki kell alakítanunk,** és nyilván ebben mindannyian tanuló szerepet fogunk betölteni.

Egy nemrégiben megjelent hír szerint a GySEV Zrt. a Dunántúlon jelentős vonalhálózatot vonna be működési körébe, és ezzel együtt jelentős létszámot venne át a MÁV Zrt-től első körben, de később az is elképzelhető, hogy akár a MÁV Személyszállítási Zrt-től is. Ez szintén új feladatokat adna szakszervezetünk számára, hiszen ezzel a VDSzSz Szolidaritás már a GySEV-nél is kollektív szerződés-kötésre jogosult szervezetté válna.

Ezek a szervezeti változások a vasutas munkavállalókra nézve csak látszólag nem jelentenek változást. Sok esetben csak legyinteni szoktak erre, mondván, hogy csak a cégtábla lesz átfestve, de ez így nem igaz.

Szeretnék itt utalni például a Magyar Vagonba történő kiszervezés kapcsán a menetkedvezményi problémákra, amelyet remélhetőleg már az interjú megjelenésekor az ide vonatkozó rendelet rendezi. De más egyebekben is mindig azt mondom, hogy **lesznek olyan munkavállalók, akik a**

komfortzónájukból ki lesznek mozdítva. Már egy ilyen folyamat a kalauz nélküli közlekedés bevezetése, ami nincs persze szoros összefüggésben a szervezeti integrációval, de az új szervezetben megjelenő új feladatok járhatnak ilyen következményekkel: elképzelhető, hogy valakinek nem feltétlenül ott és azt a fajta tevékenységet kell elvégeznie a jövőben, mint amit mondjuk az elmúlt évtizedekben végzett.

Ezen kívül **a jelentős vasúti beruházások**, amelyeket az elmúlt hónapokban több fórumon is bejelentettek, szintén **előállíthatnak új élethelyzetet**, vagy legalábbis teremthetnek új munkahelyi helyzetet az érintetteknek.

Talán a munkavállalók az ilyen mérvű változásokkal jobban megértik, hogy nem mindig csak az előre menetelre lehet koncentrálni, hanem **azzal is kell foglalkozni, hogy miként tudjuk megőrizni az eddig elért eredményeket**, hiszen a kollektív szerződések vívmányainak átmentése komoly erőfeszítéseket igényeltek, **ezekre a továbbiakban is fókuszálnunk kell.**

Nyilván a MÁV Személyszállítási Zrt-n belül a vasutasok és a volánbuszosok foglalkoztatási feltételeinek közelítéséhez többletforrások szükségeltetnek. Azt **nem tudjuk támogatni, hogy** ezeknek a foglalkoztatási feltételeknek a közelítése a **vasutasok rovására történjen meg.** Itt nyilván lehetnek érdekkülönbségek, és **ezek egyeztetését egy komoly kihívásnak tartom.**

Fontos megjegyezni, hogy a **megállapodásaink**, a kollektív szerződések, a középtávú bérmegállapodások **adnak egy működési stabilitást.** Fel kell gyorsítanunk a munkavállalók egészség megőrzésére, szűrővizsgálatokra irányuló lehetőségeinek a bővítését.

A munkáltatói oldalhoz hasonlóan számunkra is kihívást jelent az, hogy a **nyugdíjba vonulók aránya folyamatosan növekszik**, a VDSzSz Szolidaritástól is 2027-ig 13 tisztségviselőtársunk fog elmenni. Nyilván ez azt jelenti, hogy az ezutáni időszakra vonatkozóan nekünk is ki kell találni a **szervezet működését:** miként lehet ezt optimalizálva, a leghatékonyabban működtetni. **Meg kell újítanunk a kommunikáció és marketing tevékenységet**, ez a folyamat részben már elindult.

Tovább kell bővíteni a tagtársaink részére nyújtott szolgáltatási palettát, amit 2015 óta építünk, működtetünk, és immár appon keresztül is elérhető. **Innovatív ötletekkel kell kibővíteni a jelenleg rendelkezésre álló lehetőségeket**, nyilván ezen a téren is nyitni kell majd a fiatalok felé.

Közel egy évtized elteltével értékeltük a nemzetközi kapcsolatoknak és a nemzetközi szakszervezeti mozgalomban való részvétel hasznosságát. Azt állapítottuk meg, hogy érdemes fokozatosan visszatérni erre a terepre célzott érdekvédelmi kérdések kapcsán.

Ráadásul az ETF is változott, nyitott a Kelet-Közép-európai szakszervezetek felé, hiszen korábban azt éreztük, hogy

a problémáink nem jelentek meg a nemzetközi szervezetben. Az elmúlt időszakban azonban azt tapasztaltuk, hogy az **ETF vezetése számára fontos a mi régióink problémáinak felkarolása és megjelenítése a nemzetközi döntéshozatali szerveknél**, így többek között Brüsszelben. Nyilván itt tekintettel kell lenni szervezetünk kapacitásaira is.

Természetesen nemzetközi téren is elsősorban a hazai munkára, a hazai érdekvédelmi feladatokkal összefüggő problémákra koncentrálunk, ezek jelentik számunkra a prioritást.

Egyrészt már nem csak a cargos vállalatoknál, hanem a MÁV Személyszállítási Zrt-nél is felmerül a határon átnyúló tevékenység. Másrészt **megjelent az európai minimálbér irányelv, és ezzel együtt az ágazati párbeszédbizottságok létrehozásának szükségessége.** Harmadrészt pedig ott **a sztrájkjog gyakorlásának kérdése.**

Nem csak az elkövetkezendő évtizedé, hanem mindenkori feladat, hogy a szakszervezeten kívüliekben tudatosítsuk, hogy mennyire fontos a szakszervezeti tevékenység, mennyire fontos a szerveződés, és hogy milyen nagyon komoly következményei lehetnek annak, ha az érdekvédelmi tevékenység, vagy a munkavédelmi képviselő, esetleg az üzemi tanácsi rendszer megborul, vagy a működésében zavarok keletkeznek – például akár

egy sikertelen választás miatt is.

A VDSzSz Szolidaritás, mely a rendszerváltás óta meg tudta őrizni vezető szerepét a vasutas érdekegyeztetésben, az elmúlt évtizedek csatáiban, kihívásaiban edződött, ezek tették edzetté szakszervezetünket. Tehát kellő alapok állnak rendelkezésre ahhoz, hogy az elkövetkezendő években is ezeknek a kihívásoknak a tagok érdekét képviselve eredményesen megfeleljünk.

Ennek a közösségnek muszáj fennmaradnia. Muszáj ezeket az értékeket, amiket a VDSzSz Szolidaritás az elmúlt 35 évben képviselt, tovább örökíteni, átadni a következő generációk számára, hogy ők is élvezhessék ezek minden előnyét. És hogy ezzel biztosítsuk a további fejlődést szakszervezetünk és tagjaink számára.

**Mózes Tibor
ügyvezető alelnök**

Egy app, amiben minden benne van!

Elérhetőségek

Jogsegély

Segélyek
Támogatások

Híreink
Aktualitások

Ügyintézés

Tagkártya
Kedvezmények

Intézd szakszervezeti
ügyeidet könnyedén! **Töltsd le**
a VDSzSz Szolidaritás
applikációját!

